

NHỮNG TRÒ CHƠI KHÁC NHAU

Trên đường đi học về, thằng Nghi than mỗi chân nên tôi với nó ghé vào công viên bên đường ngồi nghỉ.

Ngồi trên ghế đá, không biết làm gì, chúng tôi chơi trò đố nhau.

Thoạt đầu chúng tôi còn đố theo sách vở, chẳng hạn như:

- “Một đàn cò trắng phau phau. Ăn no tắm mát rủ nhau đi nằm” là cái gì?

Hoặc:

- “Vừa bằng vái vung, vùng xuống ao, đào chẳng thấy, lấy chẳng được” là cái gì?

Đố như vậy một hồi đâm chán, chúng tôi đố kiểu khác.

Thằng Nghi nói:

- Tao đố mày giả tiếng gà gáy được!

Nói xong, tôi đưa tay lên miệng “gáy”:

- Ò... ó... o...

Nghi dỏng tai nghe, rồi lắc đầu:

- Không giống.

Tôi đỏ mặt:

- Giống y chang mà mày kêu không giống!

Nó bĩu môi:

- Giống khỉ ho thì có!

Tôi nổi sùng:

- Vậy mày ngon mày gáy đi!

Không đợi tôi thúc lần thứ hai, Nghi ưỡn ngực, “gáy”:

- Ò... ó... o... o...

Trong khi “gáy”, cặp mắt nó nhắm nghiền. “Gáy” một hơi, nó mở mắt ra hỏi:

- Giống không?

Nghi “gáy” giống hết con gà trống nhà tôi, tôi đành phải thừa nhận:

- Giống.

Thấy nó nhe răng cười khoái chí, tôi tức mình, đố:

- Bây giờ tao đố mày sủa giống như con Ki Ki!

Ki Ki là chó cưng của tôi. Mỗi lần đi chơi đâu, tôi và Nghi thường dẫn nó theo.

Tôi vừa đổ xong, Nghi ngoác miệng “sủa” liền:

- Gấu gấu gấu gấu!

Nghe nó “sủa”, tôi ôm bụng cười bò.

Nghi đỏ mặt:

- Sao mà cười?

- Tại mà “sủa” giống hệt...

Nó khịt mũi:

- Giống mà cười?

- Chứ sao! Giống hệt mèo kêu!

Nghi hất mặt:

- Mà ngon mà “sủa” thử coi!

Tôi lấy hơi, gân cổ “sủa”:

- Gâu gâu! Gâu gâu gâu! Gâu gâu! Gâu gâu gâu!

Không đợi tôi hỏi, Nghi vỗ tay khen:

- Đúng là giống hệt con Ki Ki!

Cứ vậy, chúng tôi thi bắt chước tiếng vịt kêu, tiếng bò rống, thậm chí cả tiếng cú rúc, tiếng cọp gầm...

Làm loài vật mãi cũng chán, chúng tôi lại đổi trò.

- Tao đổ mà đi hai tay dưới đất được! – Tôi nói.

Nghi “xì” một tiếng:

- Tưởng gì!

Nó đặt cặp lên ghế đá rồi lập tức tròng cây chuối trên bãi cỏ và chống hai tay đi qua đi lại.

Một lát, nó bỏ chân xuống, đứng lên, thở hồng hộc.

Thở một hồi, nó ngó tôi:

- Mà làm giống tao thử coi!

Tôi nhào xuống bãi cỏ và đi hai tay giống hệt như Nghi vừa rồi, thậm chí chân tôi còn duỗi thẳng hơn nó khi nãy.

Nhào lộn xong, chúng tôi lại ngồi trên ghế đá, thi nhau thở.

Bỗng tôi thấy một con nhỏ đang ôm cặp từ xa tiến lại, sắp đi ngang chỗ chúng tôi. Tôi khều Nghi:

- Bây giờ tao đổ mày cái này!

Nghi trố mắt:

- Cái gì?

- Nhưng mà mày dám làm không đã?

Nghi nhăn nhó:

- Nhưng mà làm gì mới được chứ?

Tôi nói lấp lửng:

- Cái này dễ lắm! Dễ hơn trồng cây chuối nhiều!

Nghe nói dễ hơn trồng cây chuối, Nghi gật đầu liền:

- Vậy thì dám! Nhưng mà làm cái gì?

Tôi chỉ con nhỏ lúc này đang đi ngang qua trước ngang qua trước mặt tôi và Nghi:

- Tao đổ mày ra giật “đuôi gà” của con nhỏ kia!

Nghi rụt cổ:

- Thôi, tao không dám giật tóc nó đâu! Con nhỏ này học trường mình, ngày mai nó vô mec cô chủ nhiệm thì chết!

- Nó học lớp khác, chắc không biết mặt tụi mình đâu!

Nghi chép miệng:

- Biết đâu được!

Tôi nheo mắt:

- Sao khi nãy mày kêu dám mà bây giờ mày lại sợ?

Nó ấp úng:

- Khi nãy khác...

Tôi cắt ngang:

- Khác cái gì! Mày là đồ thỏ đế!

Nghi mím môi:

- Tao không phải là đồ thỏ đế.

- Nếu không phải là đồ thỏ đế thì mày chạy ra giật tóc con nhỏ kia đi!

Nghi có vẻ bị dao động, nó ngắc ngư:

- Nhưng... nhưng...

Tôi đứng phắt dậy:

- Không có nhưng gì hết! Nếu mày sợ thì tao cùng chạy ra với mày.

Thấy có tôi “hộ tống”, Nghi can đảm lên liền.

Hai đứa tôi phóng ra đường, tiến sát sau lưng con nhỏ kia. “Nạn nhân” chẳng hay biết gì, vừa đi vừa hát “là lá la”...

Thấy Nghi có vẻ chân chừ chưa chịu ra tay, tôi lấy cùi chỏ thúc vô hông nó. Ngay tức khắc, nó thò tay nắm cái “đuôi gà” lưng lửng của “nạn nhân” giật mạnh một cái.

Con nhỏ kêu “oái” một tiếng và loạng choạng suýt ngã. Nhưng con nhỏ này thuộc loại “lì”. Quay lại trông thấy tụi tôi, nó không những không sợ hãi mà còn nghênh mặt:

- Các người làm trò gì du côn vậy?

Tôi trợn mắt:

- Nè, nói ai du côn?

- Tui nói mấy người đó!

Đang nói, tự nhiên nó im bật và dòm tụi tôi lom lom. Bỗng nó reo lên:

- Tui thấy mấy người quen quen! Hình như mấy người cũng học trường Sao Mai phải không?

Nghi chối phất:

- Tụi tui đâu có đi học! Tụi tui ở nhà... giữ bò!

Con nhỏ tỏ vẻ nghi ngờ:

- Mấy người xảo! Ở thành phố làm gì có bò mà giữ?

Thấy tình thế bắt đầu nguy ngập, tôi đằng hắng, nói:

- Giữ bò là nói chơi cho vui chứ thật ra tụi tui đi nhật bao ni lông!

Con nhỏ nheo mắt dọa:

- Tui không tin mấy người đâu! Ngày mai tui méc ban giám hiệu cho coi!

Tôi tái mặt. Nếu để nó méc ban giám hiệu thì tôi và thằng Nghi dám bị đưa ra hội đồng kỷ luật lắm, có khi bị đuổi học nữa không chừng!

Lâm vào thế kẹt không biết làm sao, tôi sầm mặt tiến sát đối phương và nói bằng giọng ồm ồm:

- Nhà ngươi méc hả? Ta sẽ bẻ răng nhà ngươi ngay bây giờ!

Thấy bộ tịch hung hãn của tôi, con nhỏ hơi hoảng. Nó lùi lại một bước, la lên:

- Mấy người làm gì vậy? Tui kêu công an bây giờ!

Chắc là con nhỏ chỉ dọa tụi tôi thôi, không ngờ khi quay đầu lại, tôi thấy một chú công an đang đạp xe đạp tới thật. Thế là không ai bảo ai, tôi và Nghi co giò chạy lẹ.

Nhưng mới chạy được mấy bước, chúng tôi nghe tiếng còi thổi “rét, rét” sau lưng, liền vội vàng “thắng” lại. Cứ cắm cổ chạy, không khéo bị bắn gãy giò!

- Nào, lại đây hai ông tướng! - Chú công an dừng xe, ra lệnh.

Tôi và Nghi riu riu bước lại, bụng thấp thỏm.

Chú công an nheo mắt nhìn hai đứa tôi:

- Sao, kẻ đầu đuôi nghe! Hai ông tướng định giở trò cướp bóc phải không?

Tôi lí nhí:

- Dạ không ạ.

- Thế thì giật đồ?

- Dạ cũng không giật đồ ạ.

Nghi vọt miệng:

- Chỉ có giật... “đuôi gà” thôi ạ.

Chú công an trở mắt:

- Giật “đuôi gà” là sao?

Bây giờ con nhỏ mới lên tiếng:

- Các bạn giật tóc cháu!

Chú công an gật gù:

- À ra thế! Tức là đón đường những người dân lương thiện để hành hung! Hừm! Tội này nặng lắm đây: Phạt tù ba năm là ít!

Nghe nói ở tù, Nghi run sợ. Nó lắp bắp:

- Tội cháu cũng là dân lương thiện ạ. Tội cháu là học sinh!

Con nhỏ cười hí hí:

- Vậy mà khi nãy bảo là đi nhặt bao ni-lông!

Nghe nó chọc quê, hai đứa tôi mắc cỡ quay mặt đi chỗ khác.

Chú công an lại hỏi:

- Học sinh tại sao lại đi giật tóc người khác để đến nỗi sắp sửa đi tù?

Chú công an nhân giọng “sắp sửa đi tù” khiến thằng Nghi sợ muốn đứng tim, không nói nổi. Tôi phải rụt rè giải thích:

- Tại vì tội cháu chơi đồ nhau ạ.

- Hừm! Đồ nhau! Đồ cái gì?

Tôi kể:

- Đó là bắt chước tiếng gà gáy.

- Rồi sao nữa.
- Rồi đó bắt chước tiếng chó sủa.
- Tiếng chó sủa? Hừm! Rồi sau đó?
- Sau đó là bắt chước tiếng chim hót.

Chú công an khoát tay:

- Thôi, khỏi kể chuyện bắt chước nữa! Hãy kể tại sao lại có cái trò giật tóc ở đây!

Tôi lúng túng:

- Tại vì... tại vì sau đó tụi cháu đổ nhau đi hai tay...

Chú công an ngơ ngác:

- Đi hai tay thì sao?
- Dạ chẳng sao cả! Đi hai tay xong, tụi cháu lại... đi hai chân!

Chú công an lộ vẻ sốt ruột:

- Nhưng mà tại sao các cháu lại đi giật tóc người ta?

Tôi nuốt nước bọt:

- Tại vì... tại vì cuối cùng tụi cháu chẳng còn biết đổ nhau chuyện gì nữa.

Chú công an nhăn mặt:

- Thế là đổ nhau cái trò giật tóc?

Hai đứa tôi đành phải gật đầu.

Con nhỏ “đuôi gà” méc thêm:

- Các bạn này còn đòi bẻ răng cháu nữa!

Chú công an đặng háng:

- Lại còn chuyện đó nữa! Sao lại đòi bẻ răng người ta?

Con nhỏ này đúng là lắm mồm. Nó khai ráo:

- Tại vì các bạn đó sợ cháu méc với ban giám hiệu.

Chú công an nhún vai:

- Hừm! Nếu vậy thì quá lắm! Thôi, chú sẽ không bỏ tù hai ông tướng này nữa! Nhưng mà chú sẽ báo với ban giám hiệu!

Nói xong, chú công an rút cây viết và cuốn sổ trong túi ra cầm sẵn trên tay.

- Nào, hai cháu khai báo đi! - Chú công an nhìn hai đứa tôi, ra lệnh - Học sinh lớp mấy, trường nào?

Khỏi phải đi tù, chúng tôi mừng rơn. Nhưng nghe chú công an nói sẽ báo với ban giám hiệu, đưa nào đưa nấy xanh mặt. Tôi năn nỉ:

- Chú tha cho tụi cháu! Tụi cháu chỉ lỡ có một lần.

Nghi cũng hùa vô:

- Chú báo với ban giám hiệu, tụi cháu bị đuổi học mất!

Chú công an gục gặc đầu:

- Thôi được! Nếu có cháu sợ bị đuổi học thì chú sẽ không báo với ban giám hiệu nữa. Chú sẽ báo với bố mẹ các cháu vậy. Nào, các cháu cho biết địa chỉ nhà đi!

Thấy chú công an hí hoáy cây viết định ghi, tôi hoảng hồn kêu lên:

- Không được đâu chú ơi! Bố mẹ cháu không đuổi học nhưng bố mẹ cháu đánh đau lắm!

Chú công an dang tay ra:

- Hai chú bé này lạ thật! Báo nhà trường thì lo, báo gia đình lại sợ! Thế mà bày đặt đi giật tóc người khác! Thôi thì các cháu theo chú vô tù vậy!

Nghi mếu máo:

- Chú tha cho tụi cháu lần này đi, chú ơi! Cháu sợ ở tù lắm!

Chú công an chép miệng:

- Tha hả? Tha thì cũng được nhưng rồi mai một các cháu lại đổ nhau làm bậy nữa thì sao?

Nghi lắc đầu lia lịa:

- Không có đâu, chú ơi! Tụi cháu chỉ đổ nhau bắt chước tiếng gà gáy, tiếng chó sủa, tiếng...

Chú công an ngắt lời:

- Nhưng khi hết chuyện đổ rồi thì sao? Lại đổ nhau giật tóc?

Tôi vội vàng lên tiếng:

- Tụi cháu không giật tóc nữa đâu! Cháu nghĩ ra rồi! Lúc đó tụi cháu sẽ đổ nhau chuyện học tập!

- Chuyện học tập hả? - Chú gạt gù - Chuyện học tập thì được! Nhưng mà các cháu có nói chắc không đó?

Tôi và Nghi đồng thanh đáp:

- Dạ, chắc ạ!

Chú công an bỏ cây viết và cuốn sổ vô túi, nheo mắt nói:

- Nếu vậy thì lần này chú tạm tha cho hai cháu. Nhưng chú mà còn bắt gặp các cháu làm bậy lần nữa thì chú không tha đâu!

Nghe chú công an nói vậy, chúng tôi thở phào và dậm chân bước đi thì chú công an kêu lại:

- Khoan đã! Hai cháu phải xin lỗi cô bé này đã chứ!

Cái mặt nhỏ nhơn nhơn ngó dễ ghét! Nhưng có chú công an đứng đó nên chúng tôi phải bậm bụng bước lại lí nhí xin lỗi nó. Xong, hai đứa vội vã chuồn thẳng.

Đọc đường, Nghi trách tôi:

- Tại mày đó! Mày xúi bậy!

Tôi chống chế:

- Tao xúi bậy thì mày đừng làm! Ai bảo mày nghe theo chi!

- Hừ, vậy mà cũng nói!

Lúc gần về tới nhà, Nghi hỏi tôi:

- Khi nãy mày bảo đồ nhau chuyện học tập là đồ nhau như thế nào?

Tôi tặc lưỡi:

- Tao cũng chẳng biết! Tao chỉ mới nghĩ thế thôi!

Nghi nghĩ ngợi một hồi rồi đề nghị:

- Hay là mình đồ nhau học bài đi! Xem đứa nào thuộc bài trước!

- Bài gì?

- Bài tập đọc ngày mai đó!

Tôi đồng ý liền.

Nhà tôi và nhà Nghi kế nhau trong một khu tập thể. Vừa về tới nhà, không kịp thay đồ, hai đứa đã đem bài ra học.

Thấy vậy, thằng Bo em tôi vỗ tay hét toáng:

- Chuyện lạ, bà con ơi!

Chả là từ trước đến giờ tôi nổi tiếng lười học. Thậm chí có lần mẹ tôi phải lôi tôi vào bàn, bắt ngồi tại chỗ học bài không cho đi đâu.

Nhưng vì thi đua với Nghi, tôi chăm cùi học, không thèm đêm xia đến thái độ âm ỉ bất lịch sự của thằng Bo.

Tôi đang học lồm bồm được vài câu thì Nghi chạy qua, mặt mày hớn hờ:

- Tao thuộc rồi.

Tôi nhìn nó nghi ngờ:

- Xạo đi mày! Thuộc đầu mà lẹ vậy!

- Thật!

- Mày đọc coi!

Nghi đọc ro ro:

- Rừng xa vọng tiếng chim gù

Ngân nga tiếng suối, vi vu gió ngàn.

Nhưng đến câu tiếp theo thì nó ngắc ngư:

- Mùa xuân... mùa xuân...

Nó “mùa xuân” một hồi rồi nhìn tôi cầu cứu:

- Máy nhắc giùm tao một chữ đi!

Tôi rộng lượng:

- Mùa xuân đậm lá...

Nghi sáng mắt cất cao giọng;

- Mùa xuân đậm lá ngụy trang

Đường ra... đường ra tiền tuyến... tiền tuyến...

Lần này, nó lại nhìn tôi năn nỉ:

- Tiền tuyến gì mày?

Tôi phẩy tay:

- Đẹp! Tao không nhắc nữa đâu!

- Một chữ nữa thôi!

Tôi kiên quyết:

- Một chữ cũng không nhắc! Mày về học lại đi!

Thấy không lay chuyển được tôi, Nghi đành phải chạy về.

Còn tôi thì tiếp tục cắm đầu vô cuốn tập, ê a:

- Rừng xa vọng tiếng chim gù

Ngân nga tiếng suối, vi vu gió ngàn...

Mẹ tôi ở dưới bếp đi lên, thấy tôi ngồi học bài bèn cốc tôi một cái:

- Cha mày! Mấy bữa nay la rớt họng cũng không chịu ngồi vô bàn, sao bữa nay siêng học bắt tử vậy!

Lần đầu tiên mẹ tôi khen tôi siêng học. Tôi cảm thấy thích thú và nghĩ bụng: “Đố nhau học tập vui như vậy mà trước nay mình không nghĩ ra! Ngốc thật!”.